

Нападащитѣ вражи вериги, неочаквали такъвъ злобенъ приемъ, се сгушватъ въ мъртвото пространство предъ таленитѣ мрежи и цѣлия день оставатъ тамъ спотаени, безъ да иматъ куражъ да мръднатъ. Предъ дружината се изчисляватъ близо осемъ дружини сърби, които не смѣятъ да атакуватъ, или пъкъ чакатъ артилерията да ни изрине отъ окопитѣ и тѣ да ги заематъ безъ бой и безъ жертви.

— Подпоручикъ, трета дружина не се обажда, телефонътъ е прекъснатъ. Вижте какво става тамъ. Заповѣда полковникътъ и азъ, промъквайки се отъ окопъ въ окопъ, доближавамъ дружината. Предъ нейния фронтъ ужасътъ и смъртта сж си подали ржце и играятъ подъ звуцитѣ на огнената стихия отъ превърналитѣ се на ураганъ артилерийски вистрели. Желѣзна лава изригва, руши окопи, разкъсва теленитѣ мрежи и изхвърля борцитѣ изъ тѣхнитѣ прикрития и скривалища. Позицията е превърната на подпаленъ барутенъ погребъ. На нѣколко десетки метра въ близкитѣ скали вразитѣ сж загнѣздили нѣколко минохвъргачки, които съперничатъ на артилерията и омаломощаватъ духътъ на войниците. Отъ тѣхния трѣсъкъ много загубватъ слухътъ си, онѣмватъ, но това не имъ прѣчи, да чакатъ врага съ здраво стиснати пушки въ ржце, или пъкъ приготвили бомбитѣ, за да изпратятъ по дяволитѣ дрѣзналитѣ да се доближатъ.

До мене е разкъсанъ на части единъ младежъ. Другарътъ му съвсемъ спокойно изви погледъ, погледна го и се заврѣ въ изритата дупка отъ снаряда... До като въ менъ преминаватъ трѣпки и изпъкна въ съзнанието ми сцена въ неговия домъ, дето майката ще скуби коситѣ си отъ скръбъ и печаль по загубеното свидно чето, неговия другатъ претѣпенъ отъ преживѣнитѣ ужаси не се подава на никакво съжаление. Сега въ него властвува силата на самосъхранението и той нищо друго не иска да знае, освенъ, че трѣбва да се пази и когато дойде врагътъ да го прати отъ гдето е дошелъ и не му позволи да мине по далечъ отъ тоя постъ, повѣренъ му да го пази.

Внезапно огнената спихия се пренесе и забумка хиляди барабани задъ тила на дружината. Азъ вече не мога да се върна при полковия командаръ и тамъ адскиятъ